

2 Tesaloniceni 1:1

1. Pavel, Sila și Timotei. În ce privește acest nume, vezi comentariul de la 1 Tesaloniceni 1:1.

În Dumnezeu, Tatăl nostru. Expresia aceasta diferă de cea din 1 Tesaloniceni 1:1 numai prin cuvântul „nostru”, care subliniază legătura intimă și personală a lui Pavel și a confracților săi cu Acela căruia I se închinau. Totuși, se pot cita dovezi textuale pentru omiterea cuvântului „nostru”.

2 Tesaloniceni 1:2

2. Har vouă. Binecuvântarea paulină obișnuită (vezi Romani 1:7; compară cu 1 Tesaloniceni 1:1). Această formulă variază doar în epistolele pastorale, prin adăugarea cuvântului „îndurare”. Apostolul recunoaște că darurile spirituale ale harului și ale păcii pot veni numai de la Dumnezeu. Harul este iubirea lui Dumnezeu în acțiune, dând mântuire deplină, prin Isus Hristos și fără plată, păcătoșilor nemerituoși, în timp ce pacea, rezultatul acestei lucrări, cuprinde în sine conștiința păcatelor iertate și recunoașterea împăcării cu Dumnezeu.”

2 Tesaloniceni 1:3

3. Trebuie. [„Suntem obligați”, KJV]. Sau „ar trebui”.

Să mulțumim... lui Dumnezeu. Auzind vestea cea bună a spiritualității bisericii din Tesalonic (vezi Introducerea), Pavel, în loc să-și atribuie lui meritul acestui fapt, a considerat acest lucru un motiv în plus pentru a-I mulțumim lui Dumnezeu.

Cum se și cuvinte. Vezi 1 Corinteni 16:4. Gândindu-se la cererea sa anterioară cu privire la starea spirituală a tesalonicenilor (1 Tesaloniceni 3:12), Pavel considera că e drept să recunoască în împlinirea ei răspunsul la rugăciunile sale.

Credința voastră merge mereu crescând. Pavel fusese neliniștit cu privire la convertiții săi și se rugase stăruitor pentru a putea să-i viziteze cu scopul de a le consolida credința și de a clădi ceea ce lipsea acesteia (vezi 1 Tesaloniceni 3:10). Privilegiul acesta îi fusese refuzat. Cu toate acestea, în providența Sa Dumnezeu îi binecuvântase așa încât crescuseră mult în credință.

Dragostea. [„Caritatea”, KJV]. Gr. agape (vezi 1 Corinteni 13:1). Nu numai credința tesalonicenilor crescuse, ci și iubirea lor unul față de altul, care, ca să zicem așa, dăduse peste margini, și încă mai creștea. Fără îndoială că, datorită primejdiilor și lipsurilor provenite din urma persecuțiilor repetate, aveau mereu prilejul să se ajute unul pe altul. Pavel nu vrea să spună că biserica nu avea slăbiciuni. Dimpotrivă, în capitolele următoare el începe să scoată în evidență unele defecte serioase, dar dorește ca toți să știe că el are încredere în puterile lor spirituale.

2 Tesaloniceni 1:4

4. Ne. [„Noi înșine”, KJV]. Adică Pavel și colaboratorii săi, nu tesalonicenii, care nu se puteau lăuda pe drept cu propriul lor raport.

Lăudăm. Gr. kauchaomai, „a se făli”, „a se slăvi” (compară cu Romani 5:2).

În bisericile. Pavel nu identifică aceste biserici pe nume și nici nu sugerează că toți creștinii cunoșteau calitățile excelente ale tesalonicenilor. E posibil să se fi referit la grupurile locale, ca de pildă cel din Corint și din Berea. Mai târziu, scriindu-le corintenilor, el se lăuda cu bisericile din Macedonia și îi îndemna pe corinteni să urmeze exemplul fraților macedoneni, deschizându-și inimile înaintea Duhului lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 8).

Statornicia. [„Răbdarea”, KJV]. Gr. hupomone, vezi Romani 2:7; 5:3.

Credința. Gr. pistis, (vezi Romani 3:3). Pentru a avea valoare, răbdarea trebuie să fie îmbinată cu credința, deoarece fără ajutor divin nimeni nu poate spera să reușească în lupta împotriva puterilor întunericului (Efeseni 6:11–16). Simpla îndurare stoică nu este nicăieri recomandată în Scriptură, iar suferințele în ele însele nu sunt de râvnit. Apostolul nu se mândrea cu suferințele convertiților săi, ci cu statornicia și credința lor.

Prigonirile. Vezi cap. 3:3.

Necazurile. Gr. thlipseis, (vezi Romani 2:9; 5:3). Vezi 1 Tesaloniceni 3:4.

Suferiți. Gr. anechomai, în original, „a se ține drept”, de unde, „a susține”, „a purta”, „a răbda”, „a suferi”. Cuvântul ar trebui să fie tradus „îndurați (acum)”, implicând faptul că și în momentul acela credincioșii erau prigoniiți.

2 Tesaloniceni 1:5

5. Dovadă lămurită. [„Un semn evident”, KJV]. Gr. endeigma, „dovadă”, „probă”, „semn” (compară cu Filipeni 1:28, unde este folosit un cuvânt înrudit, endeixis). Nu persecuțiile și necazurile sunt o dovadă a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, ci mai degrabă atitudinea credincioșilor în asemenea suferințe. Îndurarea cu răbdare și credința curajoasă în timpul prigonirii, fiind rezulte ale harului divin, sunt dovezi ale interesului și al grijii lui Dumnezeu pentru cei care suferă și în felul acesta, o dovadă că în cele din urmă El va înlătura nedreptățile din lume (compară cu Eclesiastul 3:16, 17).

Dreapta judecată a lui Dumnezeu. Aceasta poate fi aplicată la intervenția lui Dumnezeu în favoarea poporului Său și la marea judecată descrisă în v. 7–10 (vezi Psalm 73:3–24; Romani 2:5). Tăria sfinților persecutați este pentru cei nelegiuți un semn al viitoarei lor nimiciri (vezi Filipeni 1:28).

Găsiți vrednici. Creștinul nu este prin sine vrednic de împărăția lui Dumnezeu, nici suferințele nu-l fac în mod necesar să fie așa. Nu este nimic care să-l facă să merite împărăția lui Dumnezeu (compară cu Efeseni 2:8), ci prin harul iertător al lui Dumnezeu el este socotit vrednic (compară cu Romani 6:23).

Împărăția lui Dumnezeu. Expresia aceasta, așa cum este folosită aici, este considerată în general sinonimă cu „cer” (vezi Matei 4:17).

Și suferiți. Sau „voi de asemenea suferiți”. Pavel își dă seama că apostolii nu sunt singurii care suferă, ci că și tesalonicenii, de dragul împărăției, îndură persecuție.

2 Tesaloniceni 1:6

6. Este drept. [„Un lucru drept”, KJV]. Adică un lucru drept în ochii lui Dumnezeu. El nu vede așa cum vede omul, și e în stare să ajungă la concluzii drepte în totalitate, deoarece cunoaște toate lucrurile și poate să discearnă motivele din inimile oamenilor.

Să dea. [„Să răsplătească”, KJV]. Gr. antapodidomi, literal, „să dea înapoi în schimb”, de aici, „să răsplătească”, „să plătească înapoi”. Principiile dreptății cer ca oamenii să fie răsplățiți după faptele lor. Aceia care disprețuiesc ispășirea Mântuitorului sunt fără de protecție și vor primi o răsplată dreaptă. Compară cu Romani 2:6; Galateni 6:7; Apocalipsa 22:12.

Întristează. [„Necaz”, KJV; „Necăjesc”, traducerea lui G. Galaction]. Gr. thlibo, „a apăsa puternic asupra”, „a face să sufere”, verb care corespunde substantivului thlipsis, „suferință”, „necaz” (vezi v. 4). Aici nu sunt identificați cei care îi fac pe tesaloniceni să sufere, dar din Faptele Apostolilor (cap. 17:5–9) reiese clar că iudeii erau cei care instigau prigonirea.

2 Tesaloniceni 1:7

7. Odihnă. Gr. anesis, „o eliberare”, „relaxare”, „ușurare” de unde, „odihnă”. Ar trebui să se observe că aici cuvântul „odihnă” este substantiv, nu verb, așa cum s-ar părea în KJV. Pavel pune în contrast răsplătirile persecutorilor și ale persecutaților. Primii vor primi înapoi necazul pe care l-au făcut și ei altora, în timp ce a doua categorie va primi ceea ce și-a dorit atât de mult, adică „odihnă”. Valoarea acestei „odihne” este sporită de cunoașterea faptului că se vor bucura de ea în tovărășia apostolilor. Convertiții și evangheliștii vor triumfa împreună. Ce îndemn la statornicie trebuie să fi fost acesta pentru tesalonicenii persecutați!

La descoperirea. [„Se va descoperi”, KJV]. Literal, „la descoperirea Domnului Isus”. Cuvântul folosit pentru „descoperire” (apokaluxis) înseamnă „o dezvăluire” sau „revelație” (vezi 1 Corinteni 1:7; Apocalipsa

1:1). Pavel identifică primirea odihnei credincioșilor cu a doua venire în slavă a Domnului. Atunci vor fi răsplătiți cei dreți și nelegiuții care vor fi în viață (vezi Nota Suplimentară de la Apocalipsa 20, Nota 2).

Cu îngerii puterii Lui. [„Cu puternicii lui îngeri”, KJV]. Compară cu Matei 25:31; Iuda 14.

2 Tesaloniceni 1:8

8. Într-o flacăra de foc. Probabil că expresia aceasta ar trebui atașată versetului 7, ca o descriere în continuare a venirii lui Hristos. Contextul și învățătura generală a Scripturii par să susțină această ipoteză. În ziua cea mare a venirii Sale, Domnul va fi descoperit în propria Lui mărire, cu mărirea Tatălui Său și a sfinților îngeri (vezi Luca 9:26). O asemenea slavă apare în ochii lor muritori ca un foc. În felul acesta descrie slava lui Dumnezeu și Moise (Exod 3:2), Ezechiel (Ezechiel 1:27), Daniel (Daniel 7:9, 10) și Ioan (Apocalipsa 1:14, 15).

Să pedepsească. [„Să răzbune”, KJV, „Va osândi”, traducerea lui G. Galaction]. Gr. ekdikesis (vezi Romani 12:19).

Nu cunosc pe Dumnezeu. Pavel îi împarte în două categorii pe cei pedepsiți de Domnul: cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și cei care nu ascultă de Evanghelie. Unii interpretează categoriile acestea ca neamurile și iudeii (vezi Ieremia 10:25; Romani 10:16), dar se pare că interpretarea corectă este că sunt două grupe generale de oameni. Cea dintâi îi cuprinde pe cei care au avut prilejul să-L cunoască pe Dumnezeu, dar au disprețuit această ocazie (vezi Psalmi 19:1–3; Romani 1:18–21). Din a doua categorie fac parte cei care cunosc solia Evangheliei, dar au refuzat să asculte de ea. Domnul Însuși arată că motivul pentru care au respins Evanghelia este iubirea pentru păcat (vezi Ioan 3:17–20).

2 Tesaloniceni 1:9

9. Pierzare veșnică. Gr. olethros aionios. În ce privește însemnătatea cuvântului olethros, vezi 1 Tesaloniceni 5:3; iar în ce privește însemnătatea lui aionios, vezi Matei 25:41. Juxtapunerea celor două cuvinte descrie exact soarta finală a celor care leapădă îndurările Domnului. Toți aceștia vor fi în cele din urmă distruși, nu temporar, pentru a fi înviați mai târziu, ci definitiv, fără nici o înviere ulterioară. Cuvintele lui Pavel exclud ideea unui chin veșnic (vezi Matei 3:12; 5:22).

De la fața Domnului. [„De la prezența Domnului”, KJV]. Literal „de la fața Domnului” [ca în traducerea lui Cornilescu]. Expresia transmite ideea separării de Domnul. Așa cum pentru cei dreți fericirea supremă este să locuiască în prezența Domnului (Matei 5:8; Apocalipsa 22:4), tot așa, partea cea mai rea a pedepsei nelegiuților va fi excluderea din prezența divină. Pe pământ ei au tratat cu dispreț ocaziile de a-L cunoaște pe Domnul (compară cu 2 Tesaloniceni 1:8), dar la sfârșit, când va fi prea târziu, își vor da seama de valoarea privilegiilor pe care le-au respins.

Ar trebui să observăm că Pavel nu face deosebire între venirea de dinainte și de după mileniu, ci le cuprinde pe amândouă într-un singur, mare eveniment. Moartea nelegiuților la începutul mileniului e urmată, după o mie de ani, de învierea lor, când vor fi aruncați în lacul de foc și mistuiți (vezi Maleahi 4:1–3; Apocalipsa 20:5, 15). Faptul că Pavel vorbește aici de o „pierzare veșnică” nu înseamnă că acest pasaj este o dovadă că nelegiuții vor fi nimiciți la a doua venire a lui Hristos (vezi Apocalipsa 20:3).

Slava puterii Lui. Sau „slava tăriei Lui”, adică slava care emană din puterea lui Hristos (vezi Ioan 1:14), care se va manifesta prin mântuirea sfinților și distrugerea celor nelegiuți.

2 Tesaloniceni 1:10

10. Când va veni. Apostolul face din nou referire la evenimentul în jurul căruia se învârtesc gândurile sale, și anume venirea glorioasă a Domnului (vezi v. 7).

Proslăvit în sfinții Lui. Adică proslăvit prin sfinții Săi. Suprema îndreptățire a lui Hristos va avea loc atunci când întreaga familie a neprihăniților va fi strânsă laolaltă. Atunci universul va vedea valoarea sacrificiului Său și succesul planurilor urmate de El. În felul acesta Mântuitorul va fi proslăvit (vezi Galateni 1:24; 1 Tesaloniceni 2:20; 2 Tesaloniceni 1:4). Așa cum artistul e primește laude datorită capodoperei sale, tot așa și Hristos va fi proslăvit înaintea mulțimii cerești datorită lucrării mâinilor Sale – minunile harului (vezi Matei 13:43; TM 18, 49, 50). De-a lungul întregii veșnicii, Mântuitorul va primi tot mai multă slavă pe

măsură ce sfinții vor face cunoscută tot mai deplin înțelepciunea minunatului plan de mântuire, care a fost „făcut în Hristos, Domnul nostru” (Efeseni 3:10, 11).

Primit cu uimire. [„Admirat”, KJV]. Gr. *thaumazo*, „a se minuna”, „a se minuna de”, „a se mira”, și cu un sens secundar, „a admira”. Ambele sensuri apar în text. Sfinții L-au așteptat cu nerăbdare pe Eliberatorul lor, ei au anticipat cu bucurie arătarea Sa, dar realizarea așteptărilor lor depășește cu mult speranțele lor cele mai optimiste. Ei n-au visat niciodată că Domnul lor ar putea fi atât de glorios. Când frumusețea prezenței Sale va răsări asupra lor, la uimirea lor se va adăuga o admirație plină de respect (vezi Isaia 25:9).

În toți. Sau „de toți”.

Cei ce vor fi crezut. [„Cei ce cred”, KJV]. Literal, „care au crezut” sau „care și-au stabilit credința”. Doar cei care și-au stabilit credința înainte de venirea lui Hristos vor fi mântuiți „în ziua aceea”. Și doar cei care, prin credință, L-au acceptat deja pe Domnul și au răbdat până la sfârșit vor fi mântuiți când Se va întoarce Isus (Matei 24:13). Pavel se gândea în special la credincioșii tesaloniceni și la actul lor inițial de credință în Evanghelie, așa cum se reiese clar din propoziția „căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră”. Când primiseră solia mântuirii ei fuseseră transformați și erau asigurați că, dacă erau credincioși, aveau de asemenea să fie printre cei sfinți. Dar prin cuvintele „toți cei ce au crezut” se face referire și la toți credincioșii stăruitori.

Mărturisirea făcută de noi. [„Mărturia noastră”, KJV]. Apostolii mărturiseau despre marile adevăruri ale Evangheliei (Faptele Apostolilor 1:8; 2:32; 8:25; 1 Ioan 1:1, 2). Ei nu predicau subiecte abstracte, teorii subtile sau „basmе meșteșugit alcătuite” (2 Petru 1:16). Dimpotrivă, predica lor era mărturia unor martori oculari. Ei cunoșteau aceste adevăruri din experiență și ei îndemneau la trăirea unei vieți pe care ei înșiși o trăiau. O astfel de predică are întotdeauna putere.

2 Tesaloniceni 1:11

11. Ne rugăm necurmat. Compară cu 1 Tesaloniceni 1:2; 2 Tesaloniceni 1:3; vezi Filipeni 1:4.

Găsească vrednici. [„Să se socotească vrednici”, KJV]. Vezi v. 5, unde Pavel sugerează că felul tesalonicenilor de a îndura prigonirile îi recomandă înaintea lui Dumnezeu. Aici el se roagă ca Dumnezeu să-i socotească sau să-i „facă” (RSV, traducerea lui G. Galaction) vrednici de chemarea Lui.

Chemarea Lui. [„Chemarea aceasta”, KJV]. Mai degrabă „chemarea”. Vezi Romani 8:28, 30; 2 Timotei 1:9. Este chemarea de a trăi o viață sfântă, de a ieși din lume, de a fi despărțit de ea (2 Corinteni 6:17, 18) și de a fi cetățeni ai împărăției cerești (Filipeni 3:20, RSV). Putem pe bună dreptate să ne întrebăm: „Se conformează viața mea scopului divin al Aceluia care mă cheamă cu atâta îndurare? Mă va socoti Judecătorul vrednic?”

Cu putere. Sau „în putere”, cuvintele fiind legate de verbul „să împlinească”: „Dumnezeu... să împlinească cu putere”.

Orice dorință de bunătate. [„Buna dorință pentru bunătatea Sa”, KJV]. Gr. *eudokia agathosunes*, literal, „buna plăcere a bunătății”, în textul grecesc neexistând cuvântul „Sa”. *Eudokia* înseamnă „bună voință”, „voință”, „dorință”. *Agathosune*, un cuvânt folosit numai de scriitorii biblici și ecleziastici, denotă cinstea inimii și a vieții. Nu este vorba despre bunătatea lui Dumnezeu, ci despre orice „dorință bună” din partea poporului Său. Pavel se ruga ca Dumnezeu să „împlinească”, adică să umple pe deplin, sau să împlinească în întregime orice aspirație spre bine simțită de convertiții săi. Dumnezeu este Cel care prin Duhul Său pune în inimile noastre această „dorință (eudokia)” și prin același Duh ne dă puterea de a o îndeplini (vezi Filipeni 2:13; 1 Tesaloniceni 5:24). Bunătatea este una din roadele Duhului (Galateni 5:22).

Orice lucrare izvorâtă din credință. [„Lucrarea credinței”, KJV]. Pasajul acesta poate fi tradus astfel: „orice hotărâre bună și orice lucrare izvorâtă din credință.” Credința pe care Pavel dorește să o vadă în viața poporului lui Dumnezeu nu este doar una teoretică, ci un principiu activ, lucrător (compară cu Iacov 2:17). El recunoaște că o astfel de credință, vie, aducătoare de putere, vine de la Dumnezeu și de la Duhul Sfânt (vezi 1 Tesaloniceni 1:3, 5). În consecință, el se ruga insistent ca Dumnezeu să-L facă pe poporul Lui în

stare să biruie piedicile omenești și să desăvârșească lucrarea credinței în viețile lor (compară cu Romani 4:20, 21).

2 Tesaloniceni 1:12

12. Pentru ca Numele. Scopul final al rugăciunii lui Pavel era ca viața tesaloniceni să aducă slavă numelui Domnului Isus. În ce privește un comentariu al sensului cuvântului „numele”, vezi Faptele Apostolilor 3:6; Filipeni 2:9.

Proslăvit. Noi proslăvim numele acesta atunci când demonstrăm că în viața noastră există puterea mântuitoare. Proslăvirea aceasta este reciprocă, deoarece proslăvindu-L pe El, noi primim din slava Sa, Domnul desăvârșind în noi caracterul Său (vezi Ioan 17:10, 22).

Harul. Pavel recunoaște din nou că prin sine însuși credinciosul nu poate să facă nici un lucru bun (vezi Ioan 15:5; Romani 7:18) și că bunătatea aceea dorită (vezi v. 11) poate veni numai prin lucrarea harului divin în viața creștinului.

Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos. Versiunea greacă permite traducerea: „Dumnezeului și Domnului nostru, Isus Hristos” (vezi Romani 9:5). Dar în 1 Tesaloniceni 2:2 Pavel vorbește despre „Dumnezeul nostru” fără vreo referire la Hristos; așa că se poate ca aici Pavel să se refere și la Tatăl și la Fiul.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

4AA 264

7, 8 PP 339

7–9AA 264

7–10LS 51; 1T 41

8 GC 424; 5T 15

9 2T 396

10 9T 285

11 Ed 134; MB 110

11, 12 AA 265

2 Tesaloniceni 2:1

1. Vă rugăm. Se pare că în biserica din Tesalonic erau vehiculate idei eronate cu privire la învățătura lui Pavel despre apropiata venire a lui Hristos. Pavel a scris a doua sa epistolă pentru a corecta aceste păreri greșite. El tratează chestiunea cu mult tact, adresându-se cititorilor nu ca unor inferiori, ci ca unor frați, și îi roagă să ia aminte la ceea ce este gata să-i învețe. El dorește să-i încurajeze, nu să-i descurajeze pe cei doborâți.

Cât privește.[„Prin”, KJV]. „Cu privire la”, sau „din cauza venirii”.

Venirea. Gr. parousia (vezi Matei 24:3). Argumentația lui Pavel din v. 1–12 se referă la cea de-a venire a lui Hristos.

Adunarea noastră împreună. Unul din scopurile de seamă ale celei de-a doua veniri a lui Hristos este de a-i aduna laolaltă pe aleșii Săi (vezi Matei 24:31; Ioan 14:3), pentru ca ei să fie „totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:17). Pavel invocă evenimentul revenirii pentru a concentra gândurile tesalonicenilor la această temă și pentru a le ocupa mintea cu subiecte mai solemne.

2 Tesaloniceni 2:2

2. Clătinați... în mintea voastră. Nu trebuia ca tesalonicenii să fie îndepărtați de la convingerea lor stabilă și să fie „purtați de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4:14). Creștinii ar trebui să fie statornici din punct de vedere intelectual.

Tulburați. Gr. throeo, „a striga tare”, „a înspăimânta” de unde, „a tulbura”. Acest cuvânt se referă la o stare de agitație sau de excitare nervoasă. Gândul că revenirea Domnului era iminentă îi ținușe pe tesaloniceni într-o stare de continuă tulburare.

Duh. Acest cuvânt se referă fără îndoială la Spiritul profeției (compară cu 1 Corinteni 7:40; 12:10).

Vorbă. Adică învățătură orală.

Epistolă. Adică o comunicare scrisă.

Ca venind de la noi. Se poate înțelege prin aceste cuvinte că era vorba despre toate cele trei tipuri de comunicare, caz în care se zicea că toate ar fi venit de la Pavel. Mulți comentatori consideră că Pavel se referă aici la vreo comunicare falsă, făcută în numele lui. Ținând cont de precauția manifestată prin semnarea scrisorii cu propria lui mână (vezi cap. 3:17), e posibil ca aici Pavel să fi avut în vedere scrieri contrafăcute. Alții cred că dacă lucrul acesta ar fi fost adevărat, el ar fi tratat problema mai serios. Ei sugerează că e posibil și ca unele exprimări ale lui Pavel în învățătura sau în forma adresării sau în scrisul primei sale epistole să fi fost greșit interpretate (vezi 1 Tesaloniceni 4:15.17; 2 Tesaloniceni 2:1; AA 264).

Ziua Domnului. [„Ziua lui Hristos”, KJV]. Dovezile textuale favorizează traducerea „ziua Domnului”. În ce privește comentariul la cuvintele „ziua Domnului” vezi Faptele Apostolilor 2:20.

Ar fi venit chiar. [„E aproape”, KJV]. Gr. enistemi, „a sta aproape”, „a fi iminent”. De aici reiese clar că înțelegerea greșită nu era cu privire la eveniment, ci la iminența lui. Pavel subliniază în prima sa epistolă, așa cum învățase și Hristos, că viața creștinilor ar trebui să fie o continuă pregătire pentru revenirea Domnului (Matei 24:42, 44; 1 Tesaloniceni 1:10; 5:23). Ei trebuie să vegheze și să fie gata, dar nu trebuie să fie cuprinși de un simțământ de panică și de o agitație inutilă cu privire la a doua venire.

2 Tesaloniceni 2:3

3. Nimeni. Apostolul recunoaște că primejdia amăgirii este reală și gravă (vezi Matei 24:4). Metodele înșelăciunii sunt multe și Pavel nu încearcă să le limiteze doar la cele trei menționate în 2 Tesaloniceni 2:2, ci admite „orice fel” de amăgire. Vrajmașul bisericii va face uz de semne și de minuni aparente pentru a-i face pe cei neatenți să accepte marea minciună (v. 9–11). Prin urmare poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie atent, pentru a nu se rătăci de la credință. Ei trebuie să fie întemeiați pe declarațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Nu va veni. [„Ziua aceea nu va veni”, KJV]. Cuvintele acestea sunt bine adăugate pentru a completa gândul. Ceea ce nu se va întâmpla înainte de venirea lui Antihrist este, evident, venirea lui Hristos, pentru a-i strânge pe ai Săi, eveniment cu privire la care tesalonicenii erau preocupați (v. 1).

Lepădarea de credință. Gr. he apostasia, „căderea” sau „apostazia”. Acest verset și cel din Faptele Apostolilor 21:2 sunt singurele locuri în care termenul apostasia apare în Noul Testament. Articolul (he) arată că se face referire la o apostazie definită și dă de înțeles că această cădere de la credință era bine cunoscută cititorilor. Fără îndoială că Pavel însuși îi învățase pe tesaloniceni prin viu grai lucrurile referitoare la apostazia viitoare. În cuvântarea ținută câțiva ani mai târziu prezbiterilor bisericii din Efes, Pavel a prezis că apostazia se va datora unor oameni din interiorul bisericii, care se vor ridica pentru a „învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor” (Faptele Apostolilor 20:30). El l-a avertizat pe Timotei cu privire la pericole asemănătoare, spunând că va veni un timp când oamenii se vor îndrepta către fabule, astupându-și urechile față de adevăr (1 Timotei 4:1–3; 2 Timotei 4:3, 4). Petru și Iuda vorbesc în cuvinte sumbre despre cei care au părăsit calea cea dreaptă (2 Petru 2:1, 12–22; Iuda 4:10–13). Iar Ioan declară că pe vremea când scria el se iviseră mulți antihriști (1 Ioan 2:18). Domnul Însuși i-a îndemnat pe ucenici să se ferească de proorocii mincinoși (Matei 7:15; 24:24) și a prezis că mulți vor cădea de la

credință. În această împrejurare Pavel nu specifică exact forma apostaziei, dar aceasta poate fi dedusă din textele biblice amintite mai sus. Totuși sunt clare următoarele lucruri: (1) apostazia era o problemă religioasă, o rebeliune spirituală, neavând legătură directă cu politica; (2) la data când scria Pavel, apostazia era încă în viitor; (3) apostazia urma nu numai să preceadă a doua venire (2 Tesaloniceni 2:2), ci și să fie un semn al iminenței acesteia, deci creștinii nu trebuiau să se aștepte ca Hristos să se întoarcă înaintea de aceasta. Profetia cu privire la căderea de la credință a fost parțial împlinită pe vremea lui Pavel și în mult mai mare măsură în Evul Mediu, dar împlinirea ei deplină va avea loc în zilele de dinaintea revenirii lui Isus (compară cu Nota Suplimentară la Romani 13). Vezi Vol VI, p. 64–67.

Descoperi. Gr. apokalupto, „a descoperi”, „a dezvălui”, „a da la iveală”, „a face cunoscut” (compară cu Apocalipsa 1:1). Același verb apare și în 2 Tesaloniceni 2:6, 8, iar în altă parte în Noul Testament este folosit cu privire la revelații supranaturale (vezi Matei 16:17) și mai ales cu privire la arătarea lui Hristos (vezi Luca 17:30. Forma substantivală, apokalupsis, „revelație”, „descoperire”, apare în 1 Corinteni 1:7; 2 Tesaloniceni 1:7; 1 Petru 1:7, 13; 4:13). Aceasta ar sugera că descoperirea „omului fărădelegii” poate să cuprindă elemente supranaturale și că aria lui de acțiune poate să aibă un caracter evident religios. Faptul că „omul fărădelegii” urmează „a se descoperi” sugerează că el va fi ascuns până la un anumit moment, când se va arăta lumii, de care se ascunsese, sau că își va scoate masca și se va arăta în adevărata înfățișare sau că masca îi va fi smulșă și adevărata lui natură va fi cunoscută de locuitorii pământului.

Omul fărădelegii. [„Acel om al păcatului”, KJV; „omul nelegiurii”, traducerea lui G. Galaction]. Adică omul a cărui trăsătură principală este păcatul. Se pot cita dovezi textuale importante pentru exprimarea „omul fărădelegii” (ca în traducerea Cornilescu), (vezi v. 8, unde „acel Nelegiuit” este literal „cel fără de lege”). Prezența articolului hotărât arată că Pavel se referă la un vrăjmaș despre care le vorbise deja tesalonicenilor și că se așteaptă ca ei să știe despre cine vorbește. Faptul că Pavel folosește cuvântul grecesc pentru „om” (anthropos) arată că este vorba de o persoană sau o putere definită. În ce privește comentariul asupra identității acestei persoane sau puteri, vezi v. 4.

Fiul pierzării. Sau „fiul nimicirii”, deci un fiu sortit nimicirii. Acesta este fie un titlu dat „omului fărădelegii”, fie o altă descriere a lui. Mai există un singur loc în Scriptură unde este folosit numele acesta. Acolo Mântuitorul îl numește astfel pe Iuda (vezi Ioan 17:12), un apostol cândva tovarăș și egal cu ceilalți, dar care i-a îngăduit atât de mult lui Satana să pătrundă în inima lui (Ioan 13:2, 27) încât L-a trădat pe Domnul său (Matei 26:47–50).

2 Tesaloniceni 2:4

4. Potrivnicul. [„Care se împotrivesc”, KJV]. Gr. antikeimai, „a fi potrivnic”, „a se împotrivi”, „a se opune”.

Care se înalță. Gr. huperairomai, „a se înălța mai sus de”, „a se ridica peste” ceva.

Mai presus. Sau „împotriva”.

Tot ce se numește „Dumnezeu”. Aici sunt incluse pe bună dreptate toate formele de dumnezeire, atât cele adevărate cât și cele false și exprimarea aceasta nu ar trebui limitată la Dumnezeul creștinilor.

Ce este vrednic de închinare. Gr. sebasma, „un obiect de închinare”, „orice este onorat din punct de vedere religios”. Cuvintele lui Pavel descriu o putere arogantă care se opune tuturor adversarilor din domeniul religios și nu permite nici unui rival să primească închinarea pe care el o pretinde pentru sine.

Așa că. Cuvintele acestea servesc pentru a arăta scopul acțiunilor acestei puteri îngâmfate.

„Ca Dumnezeu”, [KJV: Se va așeza ca Dumnezeu.]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru omiterea acestor două cuvinte [ca în traducerea lui Cornilescu, unde ele nu apar]. Această omitere nu afectează în mod serios înțelesul pasajului de față, întrucât ideea exprimată este implicită în cuvintele care urmează. Puterea arogantă își asumă prerogative divine, făcându-se referire la adevăratul Dumnezeu și nu doar la divinități păgâne.

În. Arătând atât intrarea acestei puteri în templul lui Dumnezeu cât și așezarea ei acolo.

Templul. Gr. naos, sanctuarul interior sau altarul, în contrast cu hieron, care desemnează întregul complex al templului. Unii, pe temeiul celor din 1 Corinteni 3:16; 2 Corinteni 6:16; Efeseni 2:2, cred că „templul” amintit aici se referă la biserică; alții consideră că Pavel folosește cuvântul „templu” în mod figurat, ca simbol al unui centru religios de închinare. Cel nelegiuit se va așeza într-un loc dedicat cultului adevăratului Dumnezeu, pretinzând închinarea oamenilor.

Dându-se drept. [„Arătându-se că este”, KJV]. Gr. apodeiknumi, „a arăta”, „a expune”, „a declara”. Așezarea tronului său în sanctuarul interior al templului dă pe față pretenția că stă „ca Dumnezeu” (KJV) și că se consideră „drept Dumnezeu”. Aceasta este cea mai mare formă de blasfemie. Pentru cercetătorii Bibliei semnele identității enumerate în v. 3, 4 sunt deja familiare, deoarece ele se găsesc și în altă parte a Cuvântului Inspirat. O comparație cu profeția lui Daniel despre puterea hulitoare care urmează Romei păgâne (vezi Daniel 7:8, 19–26) și cu tabloul lui Ioan cu privire la fiara care seamănă cu un leopard (vezi Apocalipsa 13:1–18), dă pe față multe asemănări între cele trei descrieri. Aceasta duce la concluzia că Daniel, Pavel și Ioan vorbeau despre aceeași putere, și anume papalitatea (GC 49–54, 356). Mulți comentatori aplică termenul Antichrist, „cineva care se împotrivesc lui Hristos” sau „cineva care stă în locul lui Hristos” (vezi 1 Ioan 2:18), la puterea descrisă aici. În ce privește un comentariu mai detaliat despre diferitele semne de identitate, vezi pasajele din Daniel și Apocalipsa, menționate mai sus.

Într-un sens mai larg puterea descrisă aici poate fi identificată cu Satana, care a încercat multă vreme să fie „ca Cel Prea Înalt” (vezi Isaia 14:14). „Satana se străduiește din toate puterile să fie ca Dumnezeu și să-i nimicească pe toți aceia care se opun puterii sale. Iar astăzi lumea se pleacă înaintea lui. Puterea lui e primită ca puterea lui Dumnezeu” (6T 14). „Hotărârea lui antihrist de a duce la bun sfârșit rebeliunea pe care a început-o în cer va continua să lucreze în fiii neascultării” (9T 230). „În epoca aceasta antihrist va apare ca adevăratul Hristos și atunci legea lui Dumnezeu va fi pe deplin anulată. ... Dar adevăratul conducător al acestei rebeliuni este Satana, îmbrăcat ca un înger de lumină. Oameni vor fi înșelați, îl vor înălța în locul lui Dumnezeu și-l vor zeifica” (TM 62). „Ultima mare amăgire în curând se va da pe față înaintea noastră. Antihristul urmează să-și săvârșească lucrările miraculoase înaintea ochilor noștri” (GC 593).

2 Tesaloniceni 2:5

5. Nu vă aduceți aminte? În aceste două epistole ale sale către tesaloniceni apostolul face adesea apel la ceea ce îi învățase prin viu grai (vezi 1 Tesaloniceni 2:1, 9, 11, 13; 3:4; 4:1; 5:1, 2; 2 Tesaloniceni 2:15; 3:10).

Vă spuneam. Mai degrabă „obișnuiam să vă spun”, așa cum e sensul în limba greacă. Nu se poate ca un învățător atât de conștiincios cum era Pavel să fi uitat să-și instruiască convertiții asupra unui subiect atât de important. Faptul că le amintește cititorilor de învățătura lui anterioară arată că punctul său de vedere cu privire la venirea lui Hristos nu suferise nici o schimbare și că nu așteptase nici mai înainte arătarea imediată a Domnului. În același timp, cuvintele scrise sunt redactate cu grijă, poate cu intenția de a evita complicațiile care s-ar fi ivit dacă scrisoarea lui ar fi căzut în mâinile potrivnicilor.

2 Tesaloniceni 2:6

6. Și acum știți. Pavel le reamintește din nou cititorilor subiectul asupra căruia ei erau cel puțin parțial informați. Comentatorii ulteriori ai cuvintelor sale au dezavantajul de a nu cunoaște conținutul deplin al instrucțiunilor lui orale.

Oprește. [„Reține”, KJV]. Gr. katecho, „a deține”, „a ține înapoi”, „a restrânge”. Literal, „ce-l restrânge”, sau „ce-l reține”, în limba greacă fiind de genul neutru. În v. 7 Pavel folosește o expresie similară, dar folosește genul masculin, „cel ce o oprește”.

Comentatorii consideră că în v. 6–12 sunt mari dificultăți, și le pun pe seama faptului că Pavel se adresează tesalonicenilor folosind un fundal de informații date mai înainte, pe care noi nu le avem. În felul acesta, orice explicație a acestui pasaj conține un element de ipoteză și trebuie să fie observată cu grijă în contextul soliei lui Pavel pentru tesaloniceni.

Unii susțin că puterea care oprește este Imperiul Roman. Persecuțiile păgâne țineau în frâu tendința bisericii de a adopta obiceiuri și dogme străine, și în felul acesta împiedicau apariția papalității (GC, 49).

Probabil Pavel nu specifică aici care este puterea aceasta deoarece este o chestiune delicată asupra căreia nu îndrăznește să fie mai explicit, de teama de a nu aduce noi persecuții asupra convertiților, dacă scrisoarea aceasta ar fi căzut în mâinile dușmanilor.

Ați consideră că aceste cuvinte au o aplicație mai extinsă. Ei cred că forma masculină, „cel ce o oprește” (vezi mai sus), se referă la Dumnezeu. Astfel, „ce(-l) oprește” ar putea să fi o referire la împrejurările aranjate și permise de Dumnezeu (vezi Daniel 4:17) pentru a întârzia apariția lui Antichrist, atât în aspectul lui istoric cât și în manifestarea lui finală care urmează încă să vină (vezi 2 Tesaloniceni 2:4). În ce privește felul în care Dumnezeu ține în frâu puterile răului, vezi Apocalipsa 7:1.

Ca să nu se descopere. Deși Pavel nu specifică care este subiectul acestui predicat, contextul arată că vorbește încă de „omul păcatului” (v. 3, 4). În ce privește comentariul la verbul „descopere”, vezi v. 3.

La vremea lui. Adică la vremea hotărâtă de Dumnezeu, nu la timpul hotărât de „omul fărădelegii”. Antihristul se va manifesta la vremea potrivită. Dacă este vorba de papalitatea istorică (vezi v. 4), s-a înțeles prin cuvintele de aici perioada de dominație de 1260 de ani a acestei puteri religioase (vezi Daniel 7:25; Apocalipsa 12:6). Când i se dă o aplicație mai largă (vezi 2 Tesaloniceni 2:4) pasajul este considerat o referire la timpul când Satana va juca un rol personal în evenimentele zilelor sfârșitului, numai pentru ca planul lui de a domina lumea să fie dezvăluit și caracterul său să fie cunoscut (vezi 2 Tesaloniceni 2:4; Apocalipsa 17:16).

2 Tesaloniceni 2:7

7. Taina fărădelegii. Gr. misterion tes anomias. Pentru sensul cuvântului misterion, „ceva ascuns”, vezi Romani 11:25; pentru anomias, „dispreț și călcare a legii”, „nelegiuire”, vezi mai sus, la „omul fărădelegii” (2 Tesaloniceni 2:3). Titlul acesta se referă la o putere a cărei trăsătură principală este fărădelegea. Având în vedere încercarea de a schimba legea amintită în Daniel 7:25 (vezi comentariul de acolo), referirea la lege este semnificativă. În ultima analiză, descrierea aceasta se aplică la Satana, autorul nelegiuirii (TM 365), dar diavolul și-a camuflat în general personalitatea, lucrând prin agenți. În zilele de pe urmă el va juca în persoană un rol mai direct, culminându-și înșelăciunea prin contrafacerea venirii lui Hristos (vezi 2 Tesaloniceni 2:4, 9).

Lucreze. Gr. energeo (vezi Filipeni 2:13). Pavel se referă la un agent care acționează deja. Pe vremea lui Pavel apostazia începuse (vezi 2 Tesaloniceni 2:3). Cu trecerea timpului apostazia a luat forma pretențiilor papale, așa că, dintr-un punct de vedere istoric modern, „taina fărădelegii” poate fi identificată cu puterea papală (GC 49, 55). Deci „omul fărădelegii” și „taina fărădelegii” pot fi considerate ca reprezentând aceeași putere papală apostată (GC 356); și în spatele tuturor manifestărilor omenești nelegiuite stă chiar Satana, care la sfârșit va juca un rol personal în efortul de a lua captivă întreaga lume (vezi v. 4, 9).

Numai. Cuvântul acesta introduce elementul care delimitează lucrarea tainei fărădelegii.

Oprește. Gr. katecho (vezi v. 6). Cei mai mulți comentatori sunt de acord că în limba greacă această construcție cere adăugarea unei expresii explicative, ca de pildă „va restrânge”, pentru a completa gândul propoziției. Unii cred că aici se face referire la Imperiul Roman, ca în versetul 6; alții susțin că Dumnezeu este Cel care oprește (vezi v. 6).

Luat din drumul ei. Sau „luat din mijloc”. Cei care susțin că puterea care oprește este Imperiul Roman (vezi mai sus la „oprește”), cred că această putere e luată din drum. Cei care cred că Cel care oprește este Dumnezeu, parafrazează a doua jumătate a versetului în felul acesta: „Cel care oprește, Dumnezeu, care ține răul în frâu [GC 589, 614], va continua să-l oprească până vine timpul să fie ‚descoperită’ taina nelegiuirii [v. 8] și să fie luată din drum”. Alți comentatori consideră că această expresie îl asigură pe credincios că în ciuda lucrării puterii apostate, ea nu va dăinui veșnic. La timpul hotărât Dumnezeu va pune capăt activităților ei (vezi Matei 24:21, 22).

2 Tesaloniceni 2:8

8. Atunci. Cei care cred că cel care a fost „luat din drum” (v. 7) este Imperiul Roman, înțeleg că „atunci” se referă la timpul când Roma papală a ajuns la putere (vezi Daniel 7:8). Cei care susțin că cel luat

„din drum” este Antihristul (vezi mai jos la „acel Nelegiuit”), cred că „atunci” se aplică încă la timpul viitor, când papalitatea va trece printr-o scurtă perioadă de redeșteptare (vezi Apocalipsa 13:3), în urma căreia va fi dată pe față adevărata ei natură (vezi Apocalipsa 17:16, 17), sau, printr-o aplicație mai extinsă, la timpul când Satana, Antihristul suprem, se implică personal în treburile zilelor sfârșitului, numai pentru ca falsitatea pretențiilor sale la divinitate să fie dată pe față (vezi 2 Tesaloniceni 2:4).

Se va arăta. Gr. apokalupto. Vezi v. 3. Aplicată la papalitate, acțiunea acestui verb s-ar referi la însușirea puterii papale după declinul Imperiului Roman. Referirea ar putea fi și la timpul viitor, când papalitatea va fi reînviată (vezi Apocalipsa 13:8) și la perioada când, după acest scurt timp de reînviare, adevărata natură a sistemului va fi dată pe față sau demascată (vezi Apocalipsa 17:16, 17).

Acel Nelegiuit. Gr. ho anomos, literal „cel lipsit de lege”, de unde „călcătorul legii”, „cel nelegiuit”, „cel fărădelege”. Referirea este la „omul fărădelegii” (v. 3) sau la „taina fărădelegii” (v. 7). În acord cu a doua opinie, el nu este doar papalitatea, ci Satana însuși, Antihristul suprem, în momentul în care Îl personifică pe Hristos înainte de ziua de pe urmă (vezi v. 4, 9).

Domnul. Dovezile textuale sunt împărțite între exprimarea aceasta și exprimarea „Domnul Isus”, care se armonizează cu contextul de aici, al revenirii în slavă a lui Hristos.

Îl va nimici. Gr. analisko, „a extinde”, „a epuiza”, „a consuma”, „a nimici”. Dovezile textuale sunt împărțite între analisko și anaireo, „a elimina”, „a desființa”, „a îndepărta din cale”, „a ucide”. Vezi mai jos, la „va prăpădi”.

Suflarea gurii Sale. [„Duhul gurii Sale”, KJV]. (Vezi Luca 8:55; Apocalipsa 19:15). S-ar putea ca aici să fie o aluzie la formularea din Isaia 11:4.

Va prăpădi. Gr. katargeo, „a face nelucrător”, deci, „a face fără valoare” (vezi Romani 3:3). Acest ultim sens se încadrează bine în tabloul sorții pe care o așteaptă papalitatea, sau, mai precis, al nimicirii lui Satana la a doua venire a lui Hristos (vezi Apocalipsa 20:1–6). Papalitatea nu va mai exista, iar planurile făcute cu grijă de diavol se vor prăbuși.

Cuvintele acestui verset au fost folosite uneori pentru a descrie distrugerea celor nelegiuiți la a doua venire a lui Hristos. E adevărat că aceia dintre ei care sunt în viață la data aceea, vor fi deodată nimiciviți, dar Pavel se ocupă aici de soarta pe care o va avea „acel Nelegiuit”, nu de cea a nelegiuiților în general.

Arătarea. [„Strălucirea”, KJV.] Gr. epiphaneia, „o arătare”, „o apariție”, un termen care a fost adesea folosit în greaca clasică pentru a descrie arătarea glorioasă a zeilor păgâni. În Noul Testament este folosit exclusiv pentru glorioasele arătări ale Domnului Hristos, atât prima (2 Timotei 1:10), cât și a doua (1 Timotei 6:14; 2 Timotei 4:1, 8; Tit 2:13).

Venirii. Gr. parousia, cuvânt folosit în general pentru a doua venire a lui Hristos (vezi 2 Tesaloniceni 2:1; Matei 24:3).

2 Tesaloniceni 2:9

9. Arătarea. Gr. parousia, același cuvânt folosit pentru venirea lui Hristos (v. 8). Din cauza acestor trei motive: (1) forța semi-tehnică a termenului parousia; (2) folosirea frecventă a termenului pentru a descrie a doua venire a lui Hristos; și (3) juxtapunerea lui parousia aici lângă același cuvânt ca în v. 8., mulți susțin că apostolul se referă la falsa venire a lui Hristos, înscenată de Satana. În privința faptului că Satana va avea o parousia, vezi GC 593, 624, 625; 5T 698; 8T 27, 28. Putem fi recunoscători că în Cuvântul lui Dumnezeu găsim descrieri clare ale venirii lui Hristos, așa ca cei credincioși să nu fie înșelați. Domnul Hristos „Se va pogorî din cer” (1 Tesaloniceni 4:16) „pe nori” (Apocalipsa 1:7), „în același fel” cum ucenicii Săi L-au „văzut mergând la cer” (Faptele Apostolilor 1:11), iar venirea Lui va fi „cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus” (Matei 24:27), prin urmare „orice ochi Îl va vedea” (Apocalipsa 1:7). Lui Satana îi va fi cu neputință să contrafacă exact și pe deplin o astfel de parousia (vezi GC 625). Poporul lui Dumnezeu, prin studiul sârguincios al Scripturilor și prin reamintirea amănuntelor profetice cu privire la a doua venire, va fi în stare să scape de amăgirea diavolului (vezi Matei 24:24).

Prin. [„După”, KJV]. Gr. kata, „potrivit cu”, „în conformitate cu” (vezi 8 T 226).

Puterea Satanei. [„Lucrarea Satanei”, KJV]. Adică potrivit cu metoda de lucru a lui Satana.

Minuni... semne... puteri mincinoase. [„Puteri... semne... minuni mincinoase”, KJV]. Adjectivul „mincinoase”, literal, „ale unei minciuni”, se aplică și la substantivele „putere” și „semne”. Aceleași cuvinte, „putere”, „semne” și „minciuni”, sunt folosite și cu privire la minunile lui Isus (vezi Vol VI, p. 208). Dar lucrările minunate ale Domnului erau adevărate, semne care dovedeau natura Sa divină (vezi Ioan 10:25, 37, 38). Minunile care pentru a fi îndeplinite au nevoie de putere creatoare sunt, bineînțeles, peste imposibile de realizat pentru Satana. Se declară însă că Satana are putere să aducă asupra oamenilor boli fizice (vezi Luca 13:16). Este deci evident că el are putere și să le dezlege atunci aceasta ar conveni scopurilor sale. Satana și agenții săi vor săvârși multe vindecări aparente, identice în exterior cu cele săvârșite de Hristos (GC, 588, 589, 593; TM 365; 5T 698; 9T 16). În încercarea sa finală de a înșela din nou lumea, Satana va folosi Fapte minunate și manifestări spiritiste supranaturale.

2 Tesaloniceni 2:10

10. Toate amăgirile nelegiurii. [„Amăgirile nedreptății”, KJV]. Adică toată înșelăciunea care vine din nedreptate. Aceasta identifică mai departe natura contrafacerii, descoperind scopul ei (de a înșela) și originea ei (nedreptate).

Pentru cei ce sunt pe calea pierzării. Literal, „pentru cei pieritori” sau „pentru cei ce pier”. Aceleași cuvinte grecești apar în 2 Corinteni 2:15; 4:3. Satana va reuși să-i înșele pe cei nemântuiți. Însă cei aleși nu vor fi înșelați (vezi Matei 24:23–27).

Primit. Gr. dechomai, „a primi cu favoare”, „a zice bun venit” (vezi 2 Corinteni 6:1). Pavel specifică aici motivul pentru care necredincioșii vor fi înșelați. Ei au avut ocazia să iubească adevărul, dar au disprețuit acest privilegiu.

Dragostea adevărului. Cei nerenăscuți nu numai că resping adevărul, dar refuză chiar să cultive iubirea față de adevăr, adică îl urăsc. Nu este vorba aici de adevărul abstract, ci de „adevărul” unic, marele adevăr care vine de la Dumnezeu, care este în Isus Hristos. Condamnarea finală a păcătoșilor se va întemeia pe respingerea lui Isus, care este „Adevărul” (Ioan 14:6). Refuzul lor de a cultiva iubirea pentru ceea ce este adevărat îi face susceptibili la a fi influențați de tot ceea ce este înșelător, de toate uneltirile celui nelegiuit.

Ca să fie mântuiți. La fel după cum lepădarea adevărului care este în Isus Hristos înseamnă moarte, tot așa, acceptarea acestuia aduce viață, spre mântuire veșnică.

2 Tesaloniceni 2:11

11. Din această pricină. Adică din cauza refuzului necredincioșilor de a iubi și a crede adevărul. Ceea ce urmează este rezultatul atitudinii lor împietrite.

Dumnezeu le trimite. [„Dumnezeu le va trimite”, KJV]. Dovezile textuale favorizează timpul prezent al verbului, deci „Dumnezeu trimite” (ca în traducerea Cornilescu), în același timp în care „cel Nelegiuit” umple lumea cu înșelăciunile lui (v. 8–10). La sfârșitul istoriei lumii, prezis aici, cei nerenăscuți deja vor fi ales minciunile în locul adevărului, astfel așezându-se singuri în afara mântuirii. De aceea Dumnezeu îi lasă în voia căii pe care au ales-o (vezi Romani 1:18, 24). În Scripturi se spune adesea că Dumnezeu, dacă nu previne un lucru, atunci îl realizează (vezi 1 Samuel 16:14; 2 Cronici 18:18).

Lucrare de rătăcire. [„Puternică înșelăciune”, KJV]. Literal, „o lucrare a rătăcirii” (compară cu v. 9), adică o lucrare care duce la rătăcirea finală, având drept urmare condamnarea irevocabilă.

O minciună. Mai degrabă „minciuna”, adică înșelăciunea culminantă, când Satana Îl va personifica pe Hristos. Nu poate fi minciună mai periculoasă decât aceasta, ca autorul răului să pozeze drept Hristos, Izvorul adevărului. Cei care vor fi amăgiți să creadă că Satana e Isus, vor fi în afara mântuirii.

2 Tesaloniceni 2:12

12. N-au crezut adevărul. O declarație negativă cu privire la cei despre care, în v. 11, se spune că vor

crede această „minciună” și despre care, în v. 10, se spune că nu primesc „dragostea adevărului”.

Au găsit plăcerea. Adică și-au găsit plăcerea în nedreptate sau nelegiuire. Aceasta este o declarație inspirată despre mentalitatea celor care sunt pierduți: ei au preferat păcatul în locul dreptății [„neprihănirii”], au găsit plăcere în a face ceea răul în loc de a face binele.

Să fie osândiți. Gr. krino, „a judeca”. Rezultatul unei astfel de judecăți trebuie dedus din context, nu din cuvântul krino (vezi Romani 2:2).

2 Tesaloniceni 2:13

13. Prea iubiți de Domnul. [„Iubiți ai Domnului”, KJV]. Compară cu 1 Tesaloniceni 1:4, unde convertiții sunt descriși ca „prea iubiți de Dumnezeu” [„iubiți ai lui Dumnezeu”, KJV].

Trebuie să mulțumim. Compară cu cap. 1:3. Aici are loc o tranziție. După ce și-a terminat discursul despre „omul fărădelegii” și despre „acel Nelegiuit” (v. 1–12), apostolul se gândește la minunatele îndrumări pe care le-a dat Dumnezeu în Evanghelie, așa ca nimeni să nu fie înșelat și pierdut. De asemenea, după ce le-a prezentat tabloul întunecat din v. 1–12, acum Pavel îi încurajează pe cititori.

De la început. De asemenea pot fi citate dovezi textuale pentru exprimarea „primele roade” sau „primii convertiți” (RSV), iar sensul preferat pentru exprimarea din KJV este „din veșnicie” (vezi 1 Ioan 1:1; 2:13). Pavel le reamintește cititorilor că Dumnezeu i-a ales „de la început”. Acest gând este paralel cu cel exprimat în alte epistole (Efeseni 1:4; 2 Timotei 1:9). Compară cu Romani 16:25; Efeseni 3:11; 1 Petru 1:20; Apocalipsa 13:8; DA 22.

V-a ales. Compară cu Efeseni 1:4; Coloseni 3:12; 1 Tesaloniceni 1:4; 5:9. Că alegerea aceasta nu este una arbitrară din partea lui Dumnezeu este arătat din cuvintele calificative care urmează. Alegerea depinde de sfințirea celor aleși.

În sfințirea Duhului. [„Prin sfințirea Duhului”, KJV]. Totuși e recunoscut faptul că sfințirea adevărată este lucrarea Duhului Sfânt (vezi 1 Petru 1:2). O astfel de sfințire, împreună cu „credința adevărului”, este mijlocul prin care este săvârșită mântuirea în viața credinciosului.

Credința adevărului. Aceasta stă în opoziție izbitoare cu credința într-o „minciună” (v. 11), care este rezultatul căderii ca victimă a înșelăciunilor lui Antihrist.

2 Tesaloniceni 2:14

14. La ce v-a chemat El. De aici reiese clar că versetul anterior nu învață predestinarea unora la mântuire și a altora la moarte veșnică (vezi 1 Tesaloniceni 1:4). Deoarece intenționează să-i salveze pe oameni, indiferent de preț, Dumnezeu l-a inspirat pe Pavel cu dorința și hotărârea înflăcărată de a predica neamurilor Evanghelia. Vestea cea bună a mântuirii prin Isus Hristos era dusă tuturor fără plată. Primirea sau respingerea ei depindeau de individ. Cei care credeau și primeau chemarea erau transformați de Duhul Sfânt. Vezi Romani 8:28–30.

Evanghelia voastră. Vezi 1 Tesaloniceni 1:5.

Să căpătați slava. Scopul Evangheliei este ca aceia care o primesc să poată participa la slava lui Hristos (vezi 1 Tesaloniceni 5:9). „Slava” aceasta se poate referi la frumusețea caracterului lui Hristos, de care se vor împărtăși toți cei răscumpărați (vezi 1 Ioan 3:2), dar și la slava împărăției veșnice a lui Hristos (vezi Ioan 1:14; Romani 8:17, 30).

2 Tesaloniceni 2:15

15. Așadar, fraților. Tesalonicenii fuseseră descurajați de învățăturile false cu privire la imediata venire a lui Hristos. Învățătura lui Pavel avea scopul specific de a-i încuraja. În ce privește folosirea frecventă de către Pavel a cuvântului „frați”, vezi 1 Tesaloniceni 1:4.

Rămâneți tari. [„Stați tari”, KJV]. Gr. steko (vezi Filipeni 1:27). O înțelegere corectă cu privire la „fericita noastră nădejde” este o motivație puternică pentru un caracter statornic (vezi Tit 2:12, 13). O

înțelegere greșită duce la tulburare și poate chiar la fanatism (vezi 2 Tesaloniceni 2:2).

Țineți. Gr krateo, „a ține tare”, „a ține cu grijă” (vezi Marcu 7:8; Evrei 4:14; Apocalipsa 3:11).

Învățăturile. [„Tradițiile”, KJV; „Predaniile”, traducerea lui G. Galaction]. Gr. paradoseis (vezi Marcu 7:3). Cuvântul acesta înseamnă lucruri predate, înmânate sau transmise ca învățătură sau doctrină. Ideea proeminentă a acestui cuvânt este aceea de autoritate mai presus de cea a învățătorului; de aceea se referă aici la soliile inspirate primite de Pavel și de asociații lui și transmise credincioșilor tesaloniceni.

Fie prin viu grai, fie prin epistola noastră. Adjectivul „noastră” se aplică atât la „grai”, cât și la „epistolă”. Compară cu v. 2. Prin aceste cuvinte Pavel cuprinde toate sursele de învățătură acceptabilă. De asemenea frazeologia lui plasează aceste două forme de instruire pe aceeași treaptă în ce privește inspirația.

2 Tesaloniceni 2:16

16. Și. [„Acum”, KJV]. Sau „dar”, ca și cum Pavel, după ce i-a îndemnat pe credincioși să stea tari (v. 15), dorește să specifice că de fapt Dumnezeu este unica sursă adevărată de statornicie.

Însuși Domnul nostru Isus Hristos. Deprinderea lui Pavel este de a-L menționa mai întâi pe Tatăl, atât în cuvântare, cât și în rugăciune (vezi 1 Tesaloniceni 1:1; 3:11; 2 Tesaloniceni 1:1, 2, 11, 12); dar aici Îl numește mai întâi pe Fiul (compară 2 Corinteni 13:14; Galateni 1:1). Ordinea aceasta este cauzată probabil de referirea sa anterioară (2 Tesaloniceni 2:14) la „slava Domnului nostru Isus Hristos.” Ipoteza aceasta este susținută de topica din limba greacă, în care cuvântul „însuși” are primul loc, și deci este accentuat în propoziție.

Ne-a iubit. Verbul este la singular și poate fi privit ca aplicându-se atât Fiului, cât și Tatălui. Această legătură strânsă susține doctrina egalității dintre Fiul și Tatăl. Forma verbului din grecește arată că autorul avea în vedere un eveniment istoric, definit. El se referă la actul unic de iubire al lui Dumnezeu prin oferirea Fiului Său ca jertfă pentru păcatele noastre și la actul de lepădare de Sine al Mântuitorului nostru când S-a dat pe Sine Însuși (Ioan 3:16; Tit 2:14). Ca manifestare a iubirii lui Dumnezeu și ca sursă sigură pentru mângâiere și speranță apostolului nu poate să citeze ceva mai mare decât crucea.

Mângâiere veșnică. Gr. paraklesis aionion. În ce privește paraklesis, vezi Faptele Apostolilor 9:31; iar pentru aionion, vezi Matei 25:41. Mângâierea care vine din iubirea Tatălui și a Fiului nu este trecătoare, așa cum este adesea consolarea pământească, ci dăinuiește în veșnicie. Un astfel de dar este destinat să-i îmbărbăteze pe tesalonicenii descurajați și să-i facă în stare să reziste la orice învățătură tulburătoare cu privire la revenirea lui Hristos (1 Tesaloniceni 5:11, 14; 2 Tesaloniceni 2:2). Sufletele descurajate nu trebuie disprețuite, ci încurajate (vezi Romani 14:1; Evrei 12:12).

Prin harul Său ... o bună nădejde. [„O bună speranță prin har”, KJV]. Sau „bună nădejde în har”. Speranța (răscumpărării la venirea lui Hristos) este „bună” în sensul că e adevărată și deci vrednică de încredere, în contrast cu speranțele false trezite de învățăturile eronate cu privire la iminența revenirii Mântuitorului. Este pe bună dreptate numită „fericita noastră nădejde” (Tit 2:13). Ca toate darurile lui Dumnezeu pentru oameni, ea e fără plată, în acord cu harul îmbelșugat al cerului (vezi Efeseni 2:5, 8).

2 Tesaloniceni 2:17

17. Să ... mângâie. Gr. parakaleo (vezi Matei 5:4). Verbul e la singular, ca și cel tradus „să ... întărească”. Mângâierea și întărirea vin atât de la Tatăl cât și de la Fiul (vezi 2 Tesaloniceni 2:16).

... vă Dovezile textuale atestă omiterea acestui cuvânt, acordând predicatul „să ... întărească” cu subiectul „inimile” [voastre]. Doar puterea divină poate cu adevărat să întărească inima, de unde și rugăciunea lui Pavel ca Hristos și Dumnezeu să facă aceasta pentru tesaloniceni.

Orice lucru și cuvânt bun. Cele două substantive, „lucru” și „cuvânt”, reprezintă sfera în care Dumnezeu mângâie și întărește inima credincioșilor. O inimă mângâiată va duce la fapte și cuvinte plăcute.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

2 MYP 30

2-4AA 265

3 GC 50, 356, 443, 446, 453, 456; 9T 230

3, 4 GC 49, 571; LS 96; SR 326, 382; 1T 76

4 GC 53; MB 126; SR 330; 6T 14

5, 7 AA 266

7 AA 587; GC 49, 54, 384; SR 326, 330; 5T 712; 7T 166

7, 8 GC 356

7-128T 226

8 DA 108; GC 37, 321, 579, 657; 2T 173

8-121T 290

9 EW 91, 261, 262, 265, 266; GC x; PP 686; 1T 302

9, 10 COL 414; GC 553; PK 717; 1T 291; 2T 172; 5T 746; 8T 49

9-11GC 389, 444

9-12AA 266

10 ChS 158; FE 88; GC 560; MYP 59; 1T 294, 299; 3T 407; 4T 557, 576, 594; 5T 102, 366, 429; 7T 113; 8T 28, 49, 162; 9T 62

10, 11 GC 559; PP 55; SR 397; TM 365; 1T 73, 300, 301; 6T 401; 8T 298

10-12GC 431, 523; 8T 249

11, 12 EW 44, 45, 88; 2T 173; 4T 595; 5T 144

12 GC 390; 2T 455, 470

13 CT 22; FE 189

13-178T 226

14 DA 341

15-17AA 267

2 Tesaloniceni 3:1

1. Încolo fraților. Compară cu Filipeni 3:1; 1 Tesaloniceni 4:1. În cazul acesta, cuvintele introduc concluziile epistolei lui Pavel.

Rugați-vă pentru noi. Apostolul tocmai se rugase pentru convertiții săi, ca ei să poată fi mângâiați și întăriți (cap. 2:17). Acum el le cere ca și ei în rugăciunile lor să-l amintească pe el și pe colegii săi (compară cu 2 Corinteni 1:11; Filipeni 1:19; 1 Tesaloniceni 5:25). Pavel și-a recunoscut întotdeauna insuficiența și a fost mereu conștient de nevoia sa de putere divină (vezi 2 Corinteni 2:16; 3:5).

Cuvântul Domnului. Dorința lui Pavel ca tesalonicenii să se roage pentru el nu era pătată de egoism. Ele dorea doar ca prin lucrarea sa și a tovarășilor lui Cuvântul lui Dumnezeu să fie răspândit.

Să se răspândească. [„Să aibă un curs liber”, KJV]. Gr. trecho, „a alerga”, folosit aici metaforic. Se pare că în cetatea Corint Cuvântul nu „a alerga” așa de liber cum și-ar fi dorit apostolul. Probabil că întâmpina o împotrivire hotărâre din partea iudeilor (vezi 1 Tesaloniceni 3:7). S-ar putea ca drept răspuns la rugăciunile unite ale tesalonicenilor să i se fi dat lui Pavel o viziune încurajatoare și să fi scăpat mai târziu de uneltirea iudeilor, care erau hotărâți să oprească lucrarea sa în această cetate (vezi Faptele Apostolilor 18:9–17). Astfel el a continuat să lucreze în Corint timp de un an și jumătate și a înființat acolo o biserică importantă. În condiții normale „cuvântul Domnului”, mânat de Duhul Sfânt, face progrese rapide. El este „viu și lucrător” (Evrei 4:12). El „aleargă cu iuțeală mare” (Psalm 147:15), și se răspândește (Faptele Apostolilor 12:24).

Să fie proslăvit. Cuvântul Domnului este proslăvit prin viața transformată a acelor care sunt mânați de el. Despre Evanghelie se spune că este împodobită cu viața evlavioasă chiar și a celor mai umili creștini – sclavi convertiți, care nu fură, ci sunt cu totul cinstiți și credincioși în serviciul lor (Tit 2:9, 10; vezi Matei 5:16).

Cum este la voi. Pavel își aduce aminte de voioasa primire a Evangheliei de către tesaloniceni și de succesul ei în viața lor (1 Tesaloniceni 2:13).

2 Tesaloniceni 3:2

2. Să fim izbăviți. Gr. ruomai, „a izbăvi”. Deși această a doua cerere are un iz personal, apostolul nu e preocupat în primul rând de siguranța sa, ci vrea să fie sigur că echipa lui evanghelistică se va bucura de libertate în lucrare.

Nechibzuiți. Gr. atopoi, literal, „afară din loc”, deci „nepotriviți”, „răi”, „greșiți”. În limba greacă acest cuvânt este articulat hotărât, înțelegându-se așadar că Pavel se referă la o anumită categorie de potrivnici, fără îndoială la iudeii care s-au unit împotriva sa și l-au adus înaintea lui Galiu, guvernatorul roman (vezi Faptele Apostolilor 18:9–17). Iudeii aceștia erau mai răi decât mulți dintre păgâni prin faptul că rezistau cu încăpățănare apelurilor Sfintei Scripturi și minunilor săvârșite de Duhul Sfânt, care demonstau puterea lui Dumnezeu, iar unii din neamul lor au ajuns atât de departe încât l-au batjocorit (Faptele Apostolilor 13:45).

Nu toți au credința. Aceasta este probabil o referire la iudeii necredincioși care respingeau credința creștină. Tesalonicenii primiseră repede credința, dar nu trebuia să fie surprinși dacă alții nu făceau la fel. Sunt unii care s-au predat de deplin răului, iar conștiința lor este insensibilă (vezi 1 Timotei 4:2). Alții, închizându-și pe deplin mintea dovezilor pe care Duhul Sfânt le aduce în inima lor, se așează în afara influenței Evangheliei. Când Domnul, prin minunile realizate când era pe pământ, dăduse dovadă neîndoielnică de divinitatea Sa, au fost unii care și-au împietrit în așa fel inima respingând mesianitatea Lui încât au atribuit puterea Sa făcătoare de minuni lui Satana. Unii ca aceștia, avertiza Domnul, erau în primejdia de a comite păcatul de neiertat, dacă nu o și făcuseră deja (vezi Matei 12:22–32). Alții, care nu au ajuns atât de departe, erau atât de împietriți în scopurile lor lumești încât Evanghelia nu putea să pătrundă în inima lor, așa cum nici sămânța nu poate prinde rădăcini în terenul bătătorit al drumului (vezi Luca 8:5, 12). Asemenea oameni au nevoie de desțelenirea terenului inimii prin pocăință sinceră, ca să poată înțelege cuvântul și să-l creadă (vezi Osea 10:12).

2 Tesaloniceni 3:3

3. Credincios este Domnul. Credințioșia omului, mai ales cea a iudeilor, care au întors spatele adevărului divin, e pusă în contrast cu credințioșia neschimbătoare a lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 1:9). Pavel, datorită promisiunii de a fi eliberat din Corint și împlinirii ei (Faptele Apostolilor 18:9–17), putea să mărturisească personal că Domnul este vrednic de încredere.

Întări. Gr. sterizo, „a confirma”, „a stabili”, „a întări”. Pavel se rugase deja ca tesalonicenii să fie întăriți (2:17); acum își exprimă încrederea că lucrul acesta se va împlini.

Vă va păzi de cel rău. [„Vă va păzi de rău”, KJV]. Aceste cuvinte se pot referi la rău în general sau la Satana, cel rău (vezi Matei 13:19, 38; Efeseni 6:16, RSV; 1 Ioan 2:13, 14; 3:12; 5:18, RSV). Referirea la Satana se încadrează bine în epistola aceasta în care Pavel a scos atât de mult în evidență lucrarea diavolului și a agenților săi (vezi 2 Tesaloniceni 2:3–12). Apostolul îi asigură pe cititorii lui că Domnul, căruia ei îi slujesc, îi va păzi chiar și de cel mai rău dintre dușmani.

2 Tesaloniceni 3:4

4. Încredere în Domnul. Necredințioșia altora îndreaptă din nou gândurile lui Pavel către nevoile tesalonicenilor credincioși. Dar deși apostolul îi încurajează pe credincioși, el le explică faptul că temeiul încrederii lui este „în Domnul” și nu în oameni (vezi Galateni 5:10).

Că faceți și veți face. Acesta este un îndemn exprimat într-un chip atrăgător. Pavel are pentru tesaloniceni porunci precise, dar își exprimă cu tact convingerea că ei fac deja ceea ce el le cere și că vor stăruii în asta. Poruncile lui erau de la Dumnezeu. Ei le primiseră ca atare și prin Duhul Sfânt le împliniseră (vezi 1 Tesaloniceni 2:13). El era convins că Domnul, care începuse o lucrare bună în viața lor, urma să o termine și să îi pregătească pentru arătarea Sa glorioasă (compară cu Filipeni 1:6).

Ce. [„Lucrurile”, KJV]. Elementul la care se face referire nu este identificat în versetul acesta, ci de abia în v. 6–15.

2 Tesaloniceni 3:5

5. Îndrepte. Gr. kateuthuno, „a face drept”. Cuvântul acesta face parte din cererea lui Pavel – „Domnul să vă îndrepte”.

Inimile. Gr. kardiai, folosit aici pentru minte, sediul inteligenței (vezi Romani 1:21; 10:10; Efeseni 1:18). Avem nevoie de continua călăuzire a Domnului atât în gândirea noastră cât și în emoțiile noastre. El a promis să ne aducă aminte adevărurile pe care le-am învățat, să ne descopere însemnătatea lor și să ne conducă la o deplină înțelegere a voinței Sale (vezi Ioan 14:26; 16:13).

Spre dragostea lui Dumnezeu. Aceasta este prima din cele două sfere spre care Pavel dorește ca inimile credincioșilor să fie îndreptate. Sunt posibile două interpretări ale acestei expresii: (1) Ca ei să poată fi conduși la iubirea lui Dumnezeu; (2) ca ei să ajungă să aibă sau să se împărtășească de iubirea lui Dumnezeu. Analogia cu expresia care urmează face preferabilă a doua alternativă.

Răbdarea lui Hristos. [„Așteptarea răbdătoare”, KJV]. Gr. hupomone (vezi Romani 2:7; Evrei 12:1). Literal înseamnă „răbdarea lui Hristos” (ca în traducerea Cornilescu), care ar putea să însemne răbdarea dovedită de Hristos sau o tărie ca a lui Hristos. Contextul însă face posibil ca scopul rugăciunii lui Pavel să fie cu privire la așteptarea plină de răbdare a revenirii Mântuitorului.

2 Tesaloniceni 3:6

6. Nostru. Pot fi citate dovezi textuale pentru omiterea acestui cuvânt. Pentru un comentariu cu privire la însemnătatea expresiei „în numele Domnului nostru”, vezi Faptele Apostolilor 3:6; 1 Corinteni 5:4. Pavel invocă numele Domnului ca sprijin pentru poruncile pe care el însuși le dă acum credincioșilor (vezi 1 Tesaloniceni 4:2; 2 Tesaloniceni 3:12).

Vă poruncim. Cu expresia aceasta Pavel începe să dea porunci explicite tesalonicenilor (vezi v. 4). În prima sa epistolă el apelase la biserică pentru ca aceasta să avertizeze grupa de fanatici din mijlocul ei (1 Tesaloniceni 5:14). Din apelul acesta reiese că atunci nu avusese succes prea mare, deoarece acum recurge la măsuri mai autoritare și dă porunci (vezi 1 Tesaloniceni 4:2, 11).

Să vă feriți. [„Să vă retrageți de la”, KJV]. Gr. stellomai, „a se ține departe”, „a se retrage”. Această rupere a legăturilor intime din partea membrilor de încredere ai bisericii trebuia să-i facă pe cei greșiți să-și vină în simțiri, să le „fie rușine” (v. 14) și să se întoarcă de la căile lor rele. Acesta era un pas necesar în disciplina bisericească (vezi Matei 18:15–17), dar nu însemna excluderea. Acest act final era rezervat pentru cei vinovați de lucruri mai serioase (vezi 1 Corinteni 5:5).

Orice frate. Instrucțiunea lui Pavel e cuprinzătoare, el dorește ca toate cazurile să fie tratate.

Neorânduială. Gr. ataktos (vezi 1 Tesaloniceni 5:14).

Învățăturile. [„Tradiția”, KJV]. Gr. paradosis (vezi cap. 2:15).

Le-ați primit. [„Le-a primit”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „au primit” (ei). Dovezi textuale importante pot fi citate și pentru exprimarea „ați primit”, iar aceasta se potrivește cu contextul (v. 7).

2 Tesaloniceni 3:7

7. Voi înșivă știți. Compară frazeologia similară din 1 Tesaloniceni 2:1, 2, 5; 3:3; 5:2.

Să ne urmați. Gr. mimeomai, „a imita”. Compară folosirea acestui cuvânt în Evrei 13:7; 3 Ioan 11. Instrucțiunea pe care Pavel și asociații lui o dăduseră nu era făcută confuză prin vreo inconsistență în propriile lor vieți. Tesalonicenii aveau un exemplu vrednic de urmat (vezi 1 Corinteni 4:16; Filipeni 3:17). Pavel putea să-i îndemne pe creștini să-l urmeze deoarece și el Îl urma pe Hristos (vezi 1 Corinteni 1:11). Dacă s-ar fi gândit la purtarea smerită, atentă, creștinească a lui Pavel, ei ar fi știut ce cere Domnul de la ei. Fiecare slujitor al Evangheliei ar trebui să trăiască în așa fel încât viața lui să fie în acord cu învățătura pe care o propăvăduiește.

N-am trăit în neorânduială. Comportamentul la care făcea aluzie Pavel (v. 6), pare să fi fost cauzat de ideile fanatice că, întrucât Domnul urma să vină în curând, creștinul nu mai trebuia să se ocupe de treburile pământești. Este posibil ca cei care erau stăpâniți de gândul acesta să fi impus bisericii principiul bunurilor obștești, din motive egoiste, pentru a profita de munca altora. Pavel i-a demascat pe acești agitatori indolenți (v. 11), dar mai întâi le-a amintit fraților de exemplul lui pozitiv. El a putut face apel la hărnicia de care a dat dovadă cât timp a stat printre ei.

2 Tesaloniceni 3:8

8. De pomană. [„Pe nimic”, KJV]. Mai degrabă „în dar”. Compară cu 2 Corinteni 11 7–9, unde Pavel se laudă că n-a fost o povară corintenilor.

Lucrând și ostenindu-ne. Vezi 1 Tesaloniceni 2:9. Cuvintele acestea scot în evidență măsurile extreme luate de Pavel și de colaboratorii săi pentru a da celorlalți cel mai bun exemplu și pentru a înlătura orice motive de critică.

Zi și noapte. [„Noapte și zi”, KJV]. Vezi 1 Tesaloniceni 2:9.

Ca să nu fim povară. Gr. epibareo, „a copleși”, „a fi povară”. Pavel n-a dorit să fie o povară pentru tesaloniceni.

2 Tesaloniceni 3:9

9. Dreptul. [„Puterea”, KJV]. Gr. exousia, „drept”, „autoritate”, (vezi Ioan 1:12; Faptele Apostolilor 1:7). Apostolul dorea să le explice că nu era împotriva slujitorilor Evangheliei care erau susținuți financiar de către biserică. Într-adevăr, în altă parte el a vorbit despre obligația bisericii de a-i susține pe cei chemați de Dumnezeu să slujească (vezi 1 Corinteni 9:9–14). El a apreciat darurile trimise de Filipeni pentru susținerea lui și le-a numit „o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu” (Filipeni 4:17, 18). Dar în Tesalonic a renunțat la dreptul său, ajutorul financiar din parte bisericii, pentru a le da membrilor un exemplu vrednic de urmat.

Pildă. [„Exemplu”, KJV]. Gr. tupos, „tip” (vezi Romani 5:14).

De urmat. Gr. mimeomai (vezi v. 7).

2 Tesaloniceni 3:10

10. Când eram la voi. Compară cu 1 Tesaloniceni 3:4; 2 Tesaloniceni 2:5.

Vă spuneam lămurit. [„Vă porunceam”, KJV]. Șirul de instrucțiuni date de Pavel tesalonicenilor este

uimitor. Se pare că în scurta perioadă cât fusese cu ei le-a expus fiecare punct principal al credinței și a adaptat învățătura dată la nevoile lor imediate. În consecință, când nu era prezent între ei putea să se refere la poruncile verbale pe care li le dăduse.

Nu vrea să lucreze. Este evident că aici Pavel se referă la aceia care, anticipând revenirea imediată a lui Hristos, refuzau să mai muncească, susținând că, având în vedere iminența acestui eveniment, acest lucru nu mai era necesar.

Nici să nu mănânce. Apostolul se opune pe scurt raționamentul fanaticilor printr-o zicală; se poate ca aceasta să fi fost răspândită în timpul acela sau să fi pornit de la el. Zicala aceasta are valoare și în prezent. Munca este o binecuvântare, lenea, un blestem (vezi DA 72; COL 359). Dumnezeu oferă hrană animalelor, dar ele trebuie să o caute. Lui Adam i s-a spus „în sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea” (Geneza 3:19). Creștinul trebuie să facă tot ce-i stă în putere ca să nu fie o povară pentru alții. El ar trebui să lucreze în așa fel încât, pe lângă întreținerea lui, să fie în stare să-i ajute și pe cei în lipsă (Efeseni 4:28).

2 Tesaloniceni 3:11

11. Auzim însă. S-ar părea că Pavel primise vești proaspete de la Tesalonic și scria despre o situație care atunci era reală.

Unii dintre voi. În timp ce apostolul îi face pe tesaloniceni răspunzători de situația din biserica lor, nu-i cuprinde însă pe toți în condamnarea sa, ci recunoaște că răul e limitat la câțiva.

Neorânduială. Gr. ataktos (vezi 1 Tesaloniceni 5:14).

Nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. În limba greacă acesta este un joc de cuvinte [care poate fi redat în engleză astfel: „not busy, but busy bodies” (Wordsworth)], [în traducerea Cornilescu: „nu lucrează nimic, se țin de nimicuri”]. Oamenii ocupați cu treburile altora sunt ocupați cu nimicuri, cu lucruri care nu-i privesc, cu treburile oricui altcuiva, numai cu ale lor nu. Munca cinstită este leacul cel mai bun pentru astfel de oameni, deoarece aceia care sunt conștiincioși în împlinirea propriilor datorii nu vor găsi timp și nici nu vor fi înclinați să se amestece în treburile altora (vezi 1 Tesaloniceni 4:11; 1 Timotei 5:13, 14; 1 Petru 4:15). Ocupația celor care se amestecă în treburile altora sunt flecăreala și vorbirea de rău. Asupra celui care bârfește cade un blestem dublu, mai greu decât calomnia adusă celui care este bârfit de el (vezi 5T 176, 241, 242, 609, 610; Ed 235).

2 Tesaloniceni 3:12

12. În Domnul nostru Isus Hristos. [„Prin Domnul nostru Isus Hristos”, KJV]. Aceste cuvinte adăugate cu tact unui îndemn nu numai că pretind autoritatea Domnului, dar implică și faptul că cei cărora li se adresează sunt priviți ca fiind înăuntrul staulului. Apostolul dorește mereu să-i țină pe toți înăuntrul bisericii, dar vrea de asemenea să se asigure că ei trăiesc la înălțimea standardelor stabilite.

Lucrând în liniște. Compară cu 1 Tesaloniceni 4:11. Se face apel la o viață de muncă, folositoare, evlavioasă, liniștită, în contrast cu viața acelor care se amestecă în treburile altora. Creștinul adevărat își vede de treburi într-un mod liniștit, neostentativ, fiind fără preget în sânguință și slujind Domnului (vezi Romani 12:11). Astfel, ca și Pavel, el se va strădui să nu depindă de nimeni în ce privește pâinea de toate zilele (vezi v. 8).

2 Tesaloniceni 3:13

13. Fraților, să nu osteniți. Din nou apostolul se adresează întregii biserici (vezi v. 6), incluzându-i pe membrii credincioși care nu fuseseră duși în rătăcire de agitatorii fanatici. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să obosească sau să se descurajeze în facerea de bine, din cauza presiunii interne sau externe. Vezi Galateni 6:9, 10, unde se face referire la faptele de binefacere față de cei în nevoie. Faptul că sunt unele persoane leneșe, neprevăzătoare, risipitoare, nemernice, care stau în biserică pentru a fi ajutați, nu trebuie să îngăduie ca izvoarele generozității creștine să sece. Biserica are nevoie de binecuvântarea care vine din ajutorarea săracilor ei. E un privilegiu să împărțim binecuvântărilor noastre materiale cu cei mai puțin avuți și astfel să ne ajutăm unii pe alții (vezi 2 Corinteni 8:14; 9:7–12; 3 T 525; 2 T 24–26).

2 Tesaloniceni 3:14

14. N-ascultă cineva ce spunem noi. Pavel dorea ca biserica să-și dea seama că epistola sa avea autoritate, că era cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, scrisă în numele Domnului. Ea pretindea pe bună dreptate ascultare. Membrii trebuiau să sprijine instrucțiunile ei.

Însemnați-vi-l. Gr. semeioo, „a marca” de la semeion, „semn”, „marcă”, „notare”.

Să n-aveți nici un fel de legături. [„Să nu vă întovărășiți”, KJV]. Cu greu ar fi putut să rămână fără efect un astfel de ostracism deliberat din partea creștinilor loiali. Astfel vinovații puteau să se vadă mai ușor așa cum îi vedeau alții pe ei și să le fie rușine. Rușinându-se de purtarea lor, urmau să fie conduși la pocăință și să fie mântuiți.

2 Tesaloniceni 3:15

15. Nu... ca pe un vrăjmaș. Acest îndemn este foarte necesar în biserică. De multe ori creștinilor le este ușor să fie asprii în gândirea lor față de un frate stricat.

Ca pe un frate. Pavel nu dorea ca persoana greșită să fie exclusă. El vroia ca aceasta să fie încă socotită din rândurile credincioșilor și să fie muștrată ca atare. Dacă disciplina avea efectul intenționat, acest membru trebuia să fie muștrat de sfatul frățesc și să fie gata să se reîntoarcă la o interpretare echilibrată a adevărului. Un asemenea procedeu nu va fi ușor pentru nici una din părți, dar el este idealul către care biserica trebuie să se îndrepte.

2 Tesaloniceni 3:16

16. Însuși Domnul păcii. În 1 Tesaloniceni 5:23, Pavel vorbește despre „Dumnezeul păcii”, referindu-se la Tatăl, ale cărui atribute le împărtășește și Fiul. În Isaia 9:6 titlul „Domnul păcii” este aplicat profetic la Mesia; în Evangheliile se declară că Hristos le dă pace urmașilor Săi (Ioan 14:27; 16:33; 20:19, 26); iar în Efeseni 2:14, Hristos e descris ca fiind „pacea noastră”. Pavel recunoaște că numai un asemenea Hristos putea să aducă pacea în inimile tulburate ale tesalonicenilor.

Totdeauna. Apostolul dorește ca tesalonicenii să se bucure totdeauna de pacea lui Hristos, indiferent de cât de apăsătoare ar putea deveni împrejurările.

În orice fel. [„Prin toate mijloacele”, KJV; „În tot chipul”, traducerea lui G. Galaction]. Adică în orice fel necesar.

Cu voi cu toți. În rugăciunea aceasta apostolul cuprinde întreaga biserică din Tesalonic, atât pe membrii încăpățânați și în neorânduială cât și pe cei mai sinceri și credincioși. El dorește ca prezența Domnului să rămână fără încetare cu toți (vezi 1 Tesaloniceni 5:26; 2 Tesaloniceni 1:3; 3:18). Prezența divină în inima fiecărui credincios va fi cea mai bună garanție a păcii în biserică de pe pământ și a bucuriei păcii veșnice în lumea viitoare.

2 Tesaloniceni 3:17

17. Urarea de sănătate. [„Salutare”, KJV]. Gr. اسپاسμος (vezi Coloseni 4:18; 1 Tesaloniceni 5:26). Se referă la binecuvântare (2 Tesaloniceni 3:18), dar salutarea are o însemnătate în plus, întrucât a fost scris chiar de Pavel, cu mâna lui (compară cu 1 Corinteni 16:21; Galateni 6:11; Coloseni 4:18; Filimon 19). Semnătura nu era ceva neobișnuit în scrisorile dictate, dar se poate să fi avut un sens deosebit în această epistolă, având în vedere posibila primejdie a scrisorilor contrafăcute (vezi 2 Tesaloniceni 2:2). Chiar dacă o asemenea primejdie nu ar fi existat, o salutare scrisă personal ar fi asigurat din partea tesalonicenilor o primire și mai călduroasă a scrisorii.

Semnul. Gr. semeion, „semn” (vezi Luca 2:34). Se referă nu atât de mult la salutare, cât la faptul că a fost scrisă cu însăși mâna lui Pavel.

În fiecare epistolă. Aceste cuvinte arată că era un lucru obișnuit ca Pavel să-și semneze toate scrisorile, chiar dacă nu menționa în mod expres acest lucru în fiecare dintre ele.

2 Tesaloniceni 3:18

18. Harul Domnului nostru. Compară cu Romani 16:24. În ce privește sensul expresiei, vezi Romani

1:7. Compară cu 1 Tesaloniceni 5:28.

[Amin; KJV]. Se pot cita dovezi textuale pentru omiterea acestui sfârșit.

Fragmentul care apare la sfârșitul epistolei [A doua epistolă către tesaloniceni a fost scrisă din Atena], (în KJV) nu apare în nici un manuscris timpuriu. E un adaos editorial ulterior, nefăcând parte din textul original inspirat (vezi aceeași problemă din 1 Tesaloniceni). Locul scrierii a fost orașul Corint, nu Atena (vezi Introducerea la a doua epistolă către tesaloniceni).

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

3–5AA 267

8 1T 447

8, 9 AA 347

10 COL 247; CS 122; WM 200

10–12AA 348

11 AA 261

12 AA 267

13 2T 445; 3T 210; 9T 220

15 AA 268